

Csanády-versek.

ESZTERLÁNCI CÉRNA.

Játszunk. A lányok körbe-körbe,
Mindenkinek van egy választott
Szeretője.

Végig zengjük dallal a völgyet.
Mindenki mindeniknek tép egy
Örök zöldet.

Körül ülünk egy tisztásszélet.
Mindenki mond egy tündérmesét
Kedvesének.

Futunk. Fel a vén hegy fokára.
Lobogó máglyát rakunk a bérc
Homlokára.

S mögöttünk jó lopózva, kinba'
Keresve minden hullt virágot
Valaki sírva.

Ki áhit, éhez minden táncot,
Ki árva, béna, rút. Aki még
Sohse játszott.

KÉSZÜLÉS MÁSIK ÉLETEMRE.

Ványolom, tépem, bogozom, toldom,
Morzsolgatom a májuslombot:
— Miatyánk, Miatyánk —
Csak még erőt adj, csak még türeést,
Csak még hitet, amig kibomlok.

Utáltok, martok, kikacagtok:
A sebeimet összefoldom
— Miatyánk, Miatyánk —
Egyszer majd csak túlleszünk minden
Napraforgó s bojtortján dolgon.

Virágos, nagy mezők fölébe
Val, izzó, ámult, döbönt nyárban
— Miatyánk, Miatyánk —
Bemocsolt, selyem bábruhámból
Kibontom egyszer majd a szárnyam,

Pompás, piros-fekete szárnyam.

IDEGEN FÖLDÖN.

Hogy ég a tölgy! A vén varsági tölgy,
Virrasztva Pestnek vagonvárosán.
A lángok lassan máglyamélyek lesznek,
Benne vesznek a havasok, faluk,
S a vadvirágos, vén varsági völgy.

Hogy zsong a láng. Mint halk őszi mese,
Mit végig suttog rőt erdők felett
A szél.
S bomlik utána avar fergeteg
Eltivornyázott százezer levél.

Hogy száll a pernye. Reszketőn, miként
Búcsúzó ajkról némán leszakad
A csók.
S a rózsaszínű fátyolrongy alatt,
Emlékek üszkén könnyet les a pók.

Hogy hamvad el. Az elhúnyó parázs
Hogy hervad el az árnyak dús ölén.
Menyit szenved, mig egyszer menni kell
A hitevesztett álmok szönyegén,
Csalódott csüggedt székely akarás.